

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 217
Бања Лука, 06.12.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, те Горане Микеш и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д. М., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 11. став 3. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног тужилаштва Бања Лука и браниоца оптуженог, адвоката З. Д. из П., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 048 од 18.9.2007. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали оптужени и његов бранилац, а одсуству уредно обавјештеног Републичког тужиоца, донио је дана 06.12.2007. године

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалбе Окружног тужилаштва Бања Лука, преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 048 од 18.9.2007. године, у одлуци о казни, тако што се оптужени Д. М., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 11. став 3. Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим осуђује на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 08.4.2007. године па надаље, док се жалба браниоца оптуженог одбија, као неоснована.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 048 од 18.9.2007. године, оглашен је кривим Д. М., због кривичног дјела тешког убиства почињеног прекорачењем граница нужне одбране из члана 149. став 1. тачка 5 у вези са чланом 11. став 3. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 08.4.2007. године па надаље. На основу члана 62. КЗ РС оптуженом је изречена мјера

безбједности одузимања пиштоља марке CZ M-57, call ... мм, фабрички број ... и 57 метака истог калибра. На основу члана 99. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 3.027,00 КМ, а на основу члана 108. истог законског прописа породица оштећених Н. В. и В. В., са имовинскоправним захтјевом, су упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили Окружно тужилаштво Бања Лука, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у оквиру законом прописане казне. Жалбу је благовремено изјавио и бранилац оптуженог, адвокат З. Д. из П., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске или да се та пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе примјеном члана 290. став 1. тачка б) ЗКП-а, или ослободи од казне, примјеном члана 11. став 3. КЗ РС. У одговору на жалбу бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа Врховног суда Републике Српске жалбу и одговор на жалбу тужиоца је изложио бранилац оптуженог, остајући код разлога и приједлога садржаних у жалби и одговору на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, у смислу одредбе члана 312. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Нису прихватљиве, као основане, тврдње жалбе браниоца оптуженог да је изрека побијане пресуде неразумљива и противрјечна датим разлозима, у дијелу који се односи на прекорачење нужне одбране, јер чињенични опис реалних радњи оштећених, у облику притивправног напада те припадајуће право оптуженог на одбрану, са елементима несразмјере у одбијању тог напада, као кумулативног услова нужне одбране, садржан је у изреци побијане пресуде, и сагласно таквом чињеничном опису усаглашени су разлози у образложењу те пресуде, за све чињенице од одлучног значаја за закључак да је оптужени дјело починио у прекорачењу граница нужне одбране, али не и у стању јаке раздражености или препасти изазване нападом. Дакле, тврдње ове жалбе о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, у облицима које ова жалба конкретизује, нису основане.

На основу резултата доказног поступка побијана пресуда утврђује да је оптужени, критичног дана, хицима из пиштоља, одбијајући од себе истовремени противправни напад, лишио живота В. В. и Н. В., а закључак о прекорачењу граница нужне одбране темељи на свим конкретним околностима догађаја, које, доводећи у везу са налазом вјештака неуропсихијатра З. др Н., у сфери душевног стања оптуженог, искључују постојање јаке раздражености или препасти изазване тим нападом.

Жалба браниоца оптуженог не оспорава утврђену објективну структуру инкриминисаног чина, односно да је оптужени починио реалне радње чињенично описане у изреци побијане пресуде. Међутим, по ставу ове жалбе предузете радње оптуженог имају одбрамбени карактер, па је сљедом тога искључена њихова противправност јер је оптужени поступао у нужној одбрани, одбијајући од себе истовремени противправни напад В. В. и Н. В., са посебним акцентом на сразмјерност интензитета напада од стране два лица, са претходним вербалним пријетњама, које су временски претходиле извршењу дјела, на чему ова жалба заснива тврдњу да се напад могао одбити само на начин како је то учинио оптужени, а који је тим нападом доведен у стање јаке раздражености и препасти.

Анализом изведених доказа, у оквиру жалбених приговора, овај суд налази да су ти приговори по карактеру и суштини неосновани. Наиме, радње оштећених В. В. и Н. В., временски посматрани у тренутку када задају ударац оптуженом у предјелу главе и грудног коша, од кога оптужени пада у канал, поред пута, вербалне пријетње усмјерене на његов тјелесни интегритет и живот, несумњиво имају карактер напада, актуелног и противправног, са аспекта оцјене објективне опасности. Дакле, у конкретним околностима догађаја оптуженом је припадало право на одбрану, а кључно питање, које је правилно ријешила побијана пресуда и које се жалбом браниоца не може оспорити, је питање мјере дозвољености одбране. Правилном процјеном свих околности које су претходиле извршењу дјела доведећи их у везу са карактером напада и опасности тог напада, у ситуацији када су оштећени били голоруки, те средства које је стајало оптуженом на располагању, а то је пиштољ, побијана пресуда правилно закључује да је употребљена мјера одбране прекорачена, јер је реализована испалењем четири хица из пиштоља у правцу оштећених, од којих их погађају три и то у виталне дијелове тијела, и који узрокују њихову тренутну смрт.

Надаље, неприхватљива је тврдња ове жалбе о постојању препасти оптуженог, као патолошког афекта узрокованог страхом јаког интензитета, јер за такво душевно стање захтјева се изненадно, панично угрожавање неког добра, што у конкретном случају није постојало обзиром на чињеницу да оптужени уочава оштећене на локалном путу, када се крећу својим аутомобилом, излази из дворишта својим аутомобилом, први излази и креће се према оштећенима, а претходно има сазнање о пријетњама, мотивисане односима породице В. и М. С., садашњег зета оптуженог. Доводећи у везу те околности са налазом вјештака неуропсихијатра, према коме се оптужени у вријеме извршења дјела налазио у стању привремене душевне поремећености лакшег степена, узрокованог осјећајем страха за властити живот, и да му је због тога способност за расуђивање и управљање поступцима била смањена, али не и битно, побијана пресуда правилно закључује да је оптужени кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 5. КЗ РС починио у прекорачењу граница нужне одбране. Међутим, како према утврђењу побијане пресуде то прекорачење није учињено усљед јаке раздражености или препасти изазване нападом, то у смислу одредбе члана 11. став 3. КЗ РС није било основа за ублажавање казне затвора без ограничења, како то чини побијана пресуда, и на коју повреду кривичног закона основано указује жалба тужиоца. Дакле, у конкретном случају, а обзиром на правну оцјену дјела, казна затвора се могла

ублажити само до граница прописаних одредбом члана 39. став 1. тачка 1. КЗ РС.

Ради тога је овај суд уважавањем жалбе тужиоца преиначио првостепену пресуду у одлуци о казни, и оптуженом, у складу са општим правилима о одмјеравању казне садржаним у одредби члана 37. став 1., а примјеном члана 38. тачка 1. и члана 39. став 1. тачка 1. КЗ РС изрекао оптуженом казну затвора у трајању од 5 (пет) година, прихватајући као правилно утврђене и ваљано образложене све околности које су од значаја за висину казне, ради остварења опште сврхе кривичних санкција прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је овај суд исту одбио, док је жалбу тужиоца уважио и побијану пресуду преиначио, на основу овлаштења из члана 320. ЗКП-а.

Записничар

Софија Рибих

Предсједник вијећа

Мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић